

Olga Menai

**COPILUL CU BUZĂ
DE IEPURE**

- roman -

București, 2021

Ilustrația copertei: *Anamaria Bărbulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MENAI, OLGA

Copilul cu buză de iepure : roman / Olga Menai. -
București : Bifrost, 2021
ISBN 978-606-95263-2-3

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Capitolul 1

Eu sunt Eva, copilul care s-a născut cu malformația congenitală căreia, popular, i se spune buză de iepure. Mai exact, m-am născut cu o malformație facială, numită cheiloschizis. Nimeni din familia mea nu are această malformație, sunt singura "norocoasă". Concret spus, această malformație congenitală înseamnă o problemă la nivelul chipului. Se vede la nas, la buza superioară și foarte puțin la ochi, căci nu sunt simetrici. Asta se vede. Ceea ce nu se vede este problema pe care am avut-o în suflet, problemele cu dantura și deviația de sept, de unde și probleme de respirație. Cea mai urâtă treabă cu această malformație este neîncrederea în sine. De departe.

M-am născut în anul 1990, când medicina nu oferea atât de multe răspunsuri ca astăzi, motiv pentru care a fost un șoc pentru părinții mei. De fapt, drept spunând, eu sunt șocul. Sinceră să fiu, nu știu exact cât de surprinși au fost, pentru că nu știu cum arătam și nici nu știu cum au reacționat ei. Nu am fotografii cu mine de când eram mică, dar astăzi există internetul pentru toți și toată lumea poate vedea cum arată un copil născut cu această malformație, iar în acest fel, mi-am făcut o idee referitor la momentul nașterii mele. Mi-am făcut o idee de felul în care arătam eu, felul în care m-a privit medicul din micul orașel din județul Constanța, orașelul în care m-am născut, lacrimile mamei mele când m-a văzut prima dată, neștiind dacă plânge de fericire sau de supărare și până și primul meu strigăt. Pe toate mi le-am imaginat.

Chiar dacă nu am fotografii cu mine de când eram un bebeluș, am o filmare de la o nuntă. Spuneam o poezie. Da, spuneam o poezie la o nuntă, așa, să fiu filmată, dar asta,

bineînțeleș, când aveam deja câțiva ani. Aceea este cea mai veche amintire palpabilă cu mine. Pozele sunt de mai târziu. În filmare par entuziasmată dar și rușinată de faptul că eram filmată. Mă fâțaiam, spunând poezia încet, cu privirea în pământ. Din când în când mă mai opream și zâmbeam la cameră, ca mai apoi să reiau de unde am rămas, lăsându-mi iar privirea în pământ.

M-am născut într-o zi de duminică și toți știm că duminică se nasc oamenii luminoși. Duminica, înainte de a fi ziua a șaptea, ziua în care Dumnezeu s-a odihnit, a fost ziua zeului Soare. Duminică se nasc oameni speciali, așa se spune. Oameni care au multă iubire de dat, oameni care au o viață frumoasă, oameni care pot fi numiți învingători, iar eu, cu siguranță, sunt o învingătoare. Sunt un om de duminică, exact așa cum sunt anumite haine de duminică.

Sunt puține lucruri pe care le știu cu exactitate despre mine din primii ani de viață pentru că părinții mei au evitat să discute cu mine despre asta. Le dau dreptate. Înțeleg de ce schimbau mereu subiectul atunci când le puneam întrebări. Îmi imaginez cât de dureros a fost pentru ei. Ce știu, știu mai mult de la neamuri, care nu s-au ferit să îmi povestească despre cât de uimiți au fost să mă vadă, sau cât de milă le-a fost de mine, iar eu mă mulțumeam cu orice răspuns. Orice îmi alimenta curiozitatea, era binevenit.

Alina a fost una dintre persoanele pe care am supus-o deseori la interogatorii. Cu cât aflam mai mult, cu atât voiam să aflu mai multe pentru că nu înțelegeam. Simțeam că ceva îmi scapă.

- Țin minte că părinții mei mi-au spus dinainte să merg să te vad. Mi-au spus că ai ceva la buziță și să nu mă uit insistent, astfel încât să nu se simtă prost părinții tăi, dar oricum, țin minte că mama ta plângea, mi-a spus ea.

Alina era una dintre cele mai apropiate verișoare ale mele. Era mai mare cu doar șapte ani și îmi plăcea de ea că era

sinceră și amuzantă. Mereu făcea oamenii să râdă, nefăcând mari eforturi. Părea că avea asta în sânge. Era scundă, slabă și vioaie.

- Ei și? Cum arătam? am întrebat eu, privind-o în ochi, ca întotdeauna.

- Aveai buzița desfăcută. Erai ciudățică, dar mă străduiam să nu mă uit prea mult la buza ta. Și năsucul avea ceva. Nu era tocmai normal. Te-am luat puțin în brațe. Nu te-am ținut mult, dar atât cât te-am ținut, tu te uitai la mine cu ochisoriiăștia frumoși. Nu erai ca toți ceilalți. Chiar dacă nu arătai de zile mari, dar măcar erai specială și...

- Ți-a fost frică?

- De ce să îmi fie frică? m-a întrebat Alina.

- Ai spus că nu m-ai ținut mult în brațe. De asta? Că ți-a fost frică?

Speram să răspundă negativ. Nu îmi plăcea atunci când oamenii spuneau asta. Știam că arăt diferit, dar nu voiam să aud că oamenii văd în mine ceva înfricoșător. Nu prea o credeam atunci când încerca să-mi spună cât este de tare să fii diferit. Ea nu știa cum e să fii diferit. Eu o știam. O știam prea bine. Așteptam răspunsul ei, cu o strângere de inimă.

- Nu. Nu cred. Nu te-am ținut mult pentru că ai început să plângi. Atunci mama ta te-a luat și a început să te hrănească. Cu o seringă.

- Cum adică cu o seringă? am întrebat eu uimită, pentru că, până în acel moment, nu știam acest detaliu, destul de semnificativ, totuși. Un detaliu care mi-a fost ascuns vreme îndelungată.

- Trăgea laptele în seringă și îți dădea cu seringă. Așa cum se dă siropelul, la gingie. Tu nu puteai să sugi. Ea îți băga laptele cu seringă în guriță, dar el uneori ieșea din nas. Mama ta plângea. Mă simțeam inconfortabil și nu știam ce să fac sau ce să spun. Nu vezi așa ceva zi de zi și nu știi cum să reacționezi.

Nu știam cum se dă siropelul la gingie, dar puteam să îmi imaginez ceea ce îmi povestea ea. M-am întristat. Până și mie mi se făcea milă de mine. Cum să fi hrănit cu seringă? Uite așa, cum am fost eu.

- Ți-a fost milă? am întrebat eu.

- Mi-a fost. De ce să spun că nu? Mi-a fost milă, chiar foarte tare. Îmi venea să plâng. Erai atât de micuță și bolnavă. Mama ta plângea, săraca. Mă gândeam cum o să mănânci mâncare. Chiar am plâns când am plecat de la voi, iar după ce te-au operat, m-am bucurat că erai mai bine, mi-a răspuns, bătându-mă pe umăr, în semn de consolare.

Nu i-am răspuns nimic, însă am continuat să-mi imaginez toată acea scenă și mi s-au umplut ochii de lacrimi. Pentru mama, nu pentru mine. A fost o adevărată eroină, care a făcut dintr-o mână de om cu probleme, un om puternic. Chiar dacă sunt multe persoane care și-au pus amprenta asupra personalității mele, care m-au ajutat să prind încredere în mine și în aripile mele, mama a fost cea care a fost cu adevărat eroina mea.

O altă rudă, mătușa mamei mele, mi-a povestit care a fost prima ei impresie despre mine, atunci când m-a văzut pentru prima dată.

- Știam că ești bolnăvicioară pentru că toți vorbeau despre asta. Până să ajung să te văd, mi te-am imaginat în multe feluri. Are un nume malformația asta. Nu mai țin minte cum îi zice. Oricum, nu a fost chiar atât de rău.

- Nu a fost atât de rău pe cât ți-ai imaginat tu că este? Sau cum adică nu a fost atât de rău? Din câte știu, chiar a fost rău.

- Și asta, dar spun așa, în general. Chiar a fost o problemă faptul că nu te puteai hrăni normal. Laptele matern e cel mai bun, dar ce să faci, viața asta uneori e grea și nedreaptă.

- Păi și cum adică nu a fost atât de rău, așa, în general? Nu înțeleg ce vrei să spui, am insistat eu.

- Când am auzit că ai o malformație la față, mă așteptam la ceva urât, dar când te-am văzut, nu era nimic urât la tine. Aveai niște ochișori albaștri mari, un zâmbet superb și într-adevăr, la nivelul buziței de sus și la năsuc aveai un defect, dar care nu era urât. Era trist și a fost greu pentru tine și părinții tăi, dar odată ce ai trecut peste prima operație, nu mai era atât de greu. Se mai vedea, dar măcar nu era atât de grav. Noi oricum te-am iubit și te iubim așa cum ești.

- Spui așa doar ca să mă simt eu mai bine, nu? am întrebat eu, tristă.

- Nu, și dacă nu mă crezi, nu trebuia să mă mai întrebi. Mă tot întrebi despre asta. Mereu, mereu. Cu ce te ajută dacă mă tot întrebi?

- Mă ajută. Uite așa, mă ajută. E ca și cu bastonul bătrânilor. Nu-i vindecă, dar îi ajută, nu? Și nu e vorba că nu te cred, pentru că te cred, doar că exagerezi. Cum să nu fie urât? Dumnezeu! Buza de iepure este urâtă, iar un copil cu buză de iepure este urât. Nu-mi spune tu mie că vedeai ochii mei.

- Dacă nu accepți ceea ce spun eu și continui să crezi ceea ce vrei tu, chiar nu trebuia să mă întrebi. Voi ai să îți spun ceea ce vrei să auzi sau voi ai să-ți spun adevărul?

- Adevărul.

- Tocmai ți l-am spus.

- Dar îmi este greu să cred acest adevăr al tău. Al naibii adevăr că zici că este făcut exact ca să ungă pe suflet. Este doar o minciună de-a ta. O minciună care să mă facă pe mine să mă simt mai bine.

Voiam să plec și să nu mai ascult alte minciuni. Nu aveam nevoie de ele. Eu voiam să știu tot adevărul. Voiam să plec, dar nu am făcut-o. Am stat.

- Dacă tu nu îți dai șansa să te vezi cu adevărat, dincolo de malformația asta, nu înseamnă că nimeni nu o face!

Nu am știu ce să-i răspund și nici ce să cred. Voiam să cred că avea dreptate. Poate ea chiar vedea ceva frumos în

mine și, dacă alții vedeau mai întâi ochișorii mei albaștri, era un lucru bun. Dacă nu li se părea atât de urât, ci doar trist, poate că, într-adevăr, era așa, dar îmi venea greu să cred. Părea mai degrabă o minciună. În cazul în care, totuși, ea spunea adevărul, asta nu însemna că toți m-au văzut așa. Mă vedeau așa doar cei care mă iubeau încă dinainte de a mă naște. Ei nu vedeau doar defectul meu, vedeau și zâmbetul meu curat de copil și ochii mei albaștri. Ei o vedeau pe Eva. Atunci m-am întrebat câți oameni m-au iubit încă dinainte ca eu să mă nasc. Trei? Patru? Probabil cam atât.

Știu că eu nu am fost un copil ca toții copiii, iar asta încă de la bun început. Așa cum nici acum nu sunt un adult ca toți adulții. Revenind la începuturi, viața părinților mei a devenit ceva mai ușoară după prima mea intervenție, la șase luni. În urma acesteia am rămas cu o cicatrice nu tocmai frumoasă, dar măcar totul era la locul lui. De atunci, probabil mi-a fost mult mai ușor să înghit, ceea ce ușura munca mamei mele. Atât fizic, din cauza procesului de hrănire, cât și psihic, pentru că sunt convinsă că i-a venit mult mai ușor să mă vadă că sunt mai bine.

Primii ani au fost ușori pentru mine, dar grei pentru părinții mei. Nici pentru sora mea nu cred că a fost chiar floare la ureche. Eu nu țin minte, însă sunt convinsă că părinții mei au trecut prin multe, începând de la durerea de a avea un copil cu probleme, până la privirile și criticile celor din jur, dar și partea financiară. Nu știu ce le-a fost mai greu, dar am eu așa o vagă bănuială că, dincolo de suferința prin care au trecut, le-a dat mult de furcă și reacția oamenilor. Trăind într-o comunitate mică, într-o comună, vorbele au circulat mult timp, iar toți aveau ceva de spus și nu tocmai plăcut. Eu am simțit asta mai târziu, dar ei au simțit-o încă de la început. Oamenii acceptă cu greu ceva ce nu se încadrează în norme, iar eu nu mă încadram deloc.

În acea perioadă nu exista internetul care să te ajute să găsești răspunsuri și grupuri de sprijin sau oameni care trec prin aceeași situație ca tine, iar chirurgia plastică nu era ceea ce este astăzi, făcând ca durerea alor mei să fie mai mare. Ei au luptat singuri. Au bătut la ușile medicilor pentru a mă ajuta. Au închis ochii la privirile curioase ale străinilor și au închis gura oamenilor care nu au ezitat să pună întrebări sau să-și dea cu părerea. Mai mult de atât, au avut grijă nu doar de fizicul meu, ci și de psihicul meu, atât cât a ținut de ei și atât cât au putut. Nu au uitat să îmi repete cât de mult mă iubesc și cât de dorită am fost.

Tata a fost un bărbat care și-a exprimat sentimentele mai greu, în comparație cu mama mea. El a făcut eforturi pentru a-mi ridica moralul și pentru a mă ajuta să rămân mereu pe linia de plutire. Ambii părinți au fost niște stânci în fața problemelor, și niște raze călduroase pentru mine. La fel a fost și sora mea mai mare. Aceasta era opusul meu, încredătoare în ea, făcându-mă să-mi doresc să pot fi la fel de sigură pe mine în orice situație. Câteodată îmi spunea că îmi bagă în buzunare niște încredere de la ea. Uneori funcționa. Alteori viața mi se părea ca un labirint plin de capcane, iar eu un șoarece care nu ajunge la cașcaval niciodată, care nu găsește ieșirea niciodată și care scapă dintr-o capcană doar pentru a intra în alta.

Capitolul 2

A început grădinița pentru mine, iar acela a fost momentul în care am început să simt că eu sunt copilul născut cu malformația buză de iepure. Cât timp am stat acasă, am fost protejată și alintată, dar atunci când am ieșit din bula mea protectoare, am dat față în față cu oamenii mari și oamenii mici, iar atitudinea lor față de mine a fost în multe feluri, numai indiferentă nu. Atunci aveam cea mai mare nevoie de încrederea pe care mi-o puneă sora mea în buzunar, dar nu o găseam.

Acolo am prima mea amintire legată de ceea ce reprezentam eu în fața oamenilor, și anume: "fata cu nasul strâmb", "copilul cu bot de iepure", "fetița aceea cu chestia aia pe față" sau, pur și simplu, "aia ciudată". Eu nu am fost Eva. Eu am fost orice altceva, dar nu Eva. Am fost primită dur de către cei din jurul meu și, în ciuda vârstei mici, rănilor sunt mari din acea perioadă. Fiind un copil cu o malformație facială vizibilă, toți mă știau, iar cei care încă nu mă știau, cu siguranță, măcar au auzit de mine. Imposibil să nu. Mulți erau chiar curioși și mă căutau, să vadă cu ochii lor despre ce este vorba. Poate dacă mă nășteam într-un oraș mare, lucrurile ar fi stat altfel, dar astfel, nu aș fi ajuns ceea ce sunt astăzi.

În momentul în care am intrat la grădiniță, o parte dintre copiii știau deja că voi veni, iar alții nu. Nu știu exact cuvintele care mi-au fost adresate sau gesturile care au fost făcute, dar mă îndoiesc de faptul că a fost o experiență drăguță, pentru că aici intervine prima mea amintire adevărată, nu una implementată de cei din jurul meu. Această amintire o am alături de mama mea. Țin minte că, după grădiniță, stăteam în fața ei și plângeam. Îi spuneam că nu mai vreau la grădiniță.

Nu mai voiam de nicio culoare să mai calc pe acolo. Îmi era mult mai bine acasă, lângă ai mei. Nu voiam și pace.

- Eva, poți să te joci cu alți copii de vârsta ta. Vezi bine că nu prea avem pe stradă copii, îmi spunea ea, încercând să mă încurajeze și să găsească motive pentru a merge în continuare la grădiniță. Ea știa că trebuie să înfrunt toate obstacolele. Eu nu știam asta. Eu încă nu eram pregătită pentru asta și probabil nu aș fi fost niciodată pregătită.

- Nu-mi place la grădiniță.

- Așa e la început. Nimănui nu-i place la început. Te vei învăța. Eu trebuie să merg la muncă, nu pot sta doar cu tine, oricât mi-aș dori, iar sora ta trebuie să meargă la școală, mi-a spus mama în timp ce se ștergea pe mâini.

- Copiii râd de mine, am spus eu când am văzut că ea insistă să mă trimită acolo. Nu vreau să mai merg la grădiniță! Nu vreau! Țipam eu, bătând cu piciorul în podea, obicei pe care l-am adoptat de mică.

- Voi merge mâine cu tine la grădiniță și voi vorbi cu doamna educatoare, mi-a răspuns mama cu lacrimi în ochi, strângându-mă tare în brațe. Nu trebuie să-i bagi în seamă. Tu ești o mică prințesă și nimeni nu poate să schimbe asta. Vei cunoaște și oameni care te vor iubi pentru ceea ce ești tu. Nu trebuie să te superi și nici să plângi. Copiii nu înțeleg încă prea multe.

- Nu este adevărat, toți râd de mine. Nimeni nu mă iubește, iar eu nu mai vreau să merg acolo!

- Nu, nu toți râd de tine. Cei care râd, o fac pentru că habar nu au de nimic, spunea ea, plângând. Nu va fi mereu așa. Ai să vezi. Și nu uita că sunt foarte mulți oameni care te iubesc, prințesa mea. Eu te iubesc până la Doamne-Doamne și înapoi.

- Și eu te iubesc, și știu că tu mă iubești, dar în rest, nimeni nu mă iubește.

Ochii mamei mele erau la fel de albaștri ca ai mei și la fel de triști ca ai mei.

- Te vor iubi atunci când își vor dea seama cât de specială ești.

- Promiți?

- Promit, mi-a spus ea, zâmbind.

M-am mai liniștit.

- Mami...

- Da.

- Chiar sunt specială?

- Da, chiar ești, m-a asigurat ea. Ești foarte specială. Ești puiul meu iubit.

- Sunt ca prințesele, specială, am spus eu ținând.

Îmi imaginez ce palmă grea a fost asta pentru ea. Probabil, se aștepta ca acest lucru să se întâmple, însă asta nu înseamnă că i-a fost ușor. Chiar dacă se aștepta la asta, sunt sigură că inima i-a fost făcută bucăți. Cred că atunci a realizat că s-a produs inevitabilul. Am dat piept cu oamenii, dar și cu copiii de vârsta mea. Eu încă nu înțelegeam tot ceea ce mi se întâmplă sau motivul pentru care mi se întâmplă, dar ea da, și de asta i-a fost chiar mai greu decât mi-a fost mie.

Țin minte că, în copilărie, adulții au fost, în mare parte, drăguți cu mine, însă copiii au fost, în mare parte, răutăcioși cu mine. Cei mari, chiar dacă, în sinea lor, nu aveau o părere prea bună despre mine, ei știau să ascundă asta, pe când copiii nu știau. Lor nu li s-a explicat că un om nu este de vină că are un defect fizic, iar ei, atunci când s-au lovit de așa ceva, nu au știut cum să reacționeze. Ei nu știau să mintă, și de aceea reacțiile lor au fost furtunoase. Știu că ei nu sunt de vină pentru ceea ce simțeam eu în sufletele, dar nici eu nu eram vinovată pentru faptul că aveam o malformație.

După ce i-am povestit mamei mele ce se întâmplă la grădiniță, a doua zi, a mers cu mine, exact așa cum a promis că o va face. A vorbit cu doamna educatoare și i-a explicat ce se întâmplă. Aceasta m-a întrebat care au fost copiii care au râs de mine, iar eu am arătat cu degetul. Copiii au fost pedepsiți, însă

după aceea, a fost tot mai rău. Nu era de ajuns faptul că râdeau de mine și îmi dădeau diverse porecle, se și răzbunau pe mine pentru faptul că doamna i-a pedepsit. Pentru ei, eu eram de vină pentru faptul că au fost pedepsiți, eu eram de vină și pentru faptul că m-am născut cu buză de iepure. În principiu, eu eram de vină cam pentru tot ceea ce mergea prost. De ce să nu fiu eu de vină când era atât de convenabil să fiu? Întotdeauna se găsește un țap ispășitor pentru toate, iar eu eram exact acolo, perfectă pentru acest rol.

Nu țin minte să fi legat vreo prietenie în grădiniță, sau să fi mers măcar o dată cu plăcere în acel loc. Pentru mine nu era un loc de joacă, socializare și cunoaștere, ci un loc în care mergeam cu frică și ardeam de nerăbdare să plec de acolo. Nu cred că am mers vreodată la vreo colegă să mă joc, așa cum se practica pe atunci, și nici la mine nu a venit nici măcar o colegă. Mergeam la grădiniță doar pentru că trebuia să merg și, în mare parte a timpului, mă jucam singură. Singura plăcere era atunci când venea Moș Crăciun și îmi dădea și mie cadou ca tuturor copiilor, fără să facă nici o diferență. Moș Crăciun era bun. El știa că eu sunt ca și ceilalți copii, chiar dacă nu arătam ca ceilalți copii. El mă iubea oricum. Cred că el era genul de om despre care îmi spunea mama.

Indiferent de cum au decurs anii de grădiniță, tot ce știu sigur este că nu m-am mai plâns mamei mele. Pe de o parte, din cauză că am văzut că nu poate să mă protejeze de copii, ci din contră, ei fac mai rău și, pe de altă parte, pentru că nu am mai vrut să o fac să plângă. Îmi displăcea să o văd plângând. Dacă plângea ea, plângeam și eu, așa mică cum eram. Am preferat să sufăr în tăcere. Am învățat să sufăr în tăcere.

Toată viața am avut o relație specială cu mama. Oricât de mică eram, nu îmi plăcea să o văd plângând. Ea nu era doar mama mea, ea era și cea mai bună prietenă a mea. Țin minte că într-o zi, pe când ea muncea prin curte, eu mă învărteam pe lângă ea și deodată, am simțit nevoia să-i spun.

- Știi că tu ești prietena mea cea mai bună?

- Sunt? m-a întreat ea, lăsând treaba și îndreptându-se spre mine. Avea pașii mici, fiind scundă, nu înaltă ca tata, iar kilogramele în plus pe care le avea o încetineau.

- Da!

Normal că era. Putea să se îndoiască de asta?

- Asta este foarte bine. Mie poți să îmi spui toate secretele tale. Orice problemă ai, îmi spui mie. Chiar și dacă ai greșit cu ceva, îmi spui mie și găsim o soluție.

- Nu mă cerți dacă greșesc cu ceva? am întreat-o eu sceptică.

- Poate că o să te cert, dar asta doar pentru că te iubesc cel mai mult. Nimeni nu te iubește ca mine. Dar nu uita, chiar dacă te cert, îmi trece și te ajut să rezolvăm problema, dar dacă ascunzi problema de mine și îi spui unei prietene, ea poate să te zică la alții.

- Și tu nu mă zici?

S-a așezat pe un scaun din lemn, fără spătar. M-a pus în brațele ei și mi-a răspuns.

- Niciodată! Eu mereu te voi proteja! Cu o prietenă te poți certa, iar ea, atunci când e supărată pe tine, poate să te bârfească, dar eu sunt și prietenă și mamă, iar o mamă nu te va bârfi niciodată. O mamă va face orice pentru prințesa ei.

Suna bine. Eram bucuroasă că ea era mama mea. Eram bucuroasă că aveam parte de susținerea familiei, dar în special, eram extaziată că mama îmi era cea mai bună prietenă. Am luat-o în brațe.

- Super! Atunci tu ești prietena mea cea mai bună, am spus eu, strângând-o și mai tare în brațe.

- Așa este, mi-a spus ea, sărutându-mă pe frunte. Suntem cele mai bune prietene.

- Și vom fi mereu, nu?

- Sigur că da!

- Ce bine, am spus eu bucuroasă. Mă bucur că ești mama mea, dar și prietena mea cea mai bună.

Mult timp așa a și fost. Îi povesteam absolut tot, indiferent dacă era de bine sau nu, dar a fost și o perioadă când nu am mai făcut asta, în adolescență, când și eu am fost prinsă de acea bestie care prinde toți tinerii și îi transformă. Bestie numită chiar adolescență. Odată ce am depășit acea criză, mama a redevenit prietena mea cea mai bună. Chiar și atunci când aveam probleme de cuplu, discutam cu ea. Absolut tot discutam, iar ea mereu s-a ținut de cuvânt și m-a ajutat să găsesc cele mai bune soluții.

Anii treceau, dar oamenii parcă nu se mai săturau să mă întrebe ce am pățit sau să se uite curioși la mine. Adulții erau curioși, dar încercau să fie politicoși. Mai greu era cu copiii. Exact categoria de oameni care îmi doream să mă accepte. Ei nu erau diplomați, ci pur și simplu, îmi spuneau pe față lucruri urâte. Râdeau de felul în care arăt, spunându-mi nu doar că sunt urâtă ci și că am nasul strâmb, ca și cum eu nu-l vedeam singură în oglindă. Mă respingeau și aveam deseori impresia că le făcea atât de multă plăcere să mă respingă, să mă împingă sau să-mi pună piedici, încât credeam că eram singura lor distracție. La toate astea mă supuneam fără să mă zbat. După un timp, părea că așa trebuie să fie.

Nu știu când am început să realizez că asta era viața mea, că aveam o malformație vizibilă, din cauza căreia eram respinsă. Destul de târziu oricum, pentru că în primii ani de socializare, încă speram ca ceva să se schimbe. Speram să am parte de o minune. Speram ca cei din jurul meu să vadă că sunt specială, așa cum spunea mama. Speram că viața mea se va schimba peste noapte, iar eu voi deveni Eva, și nu copilul cu buză de iepure. Nu am acceptat peste noapte ideea că sunt un copil care nu poate fi parte dintr-un grup, din cauză că sunt diferită. Mi-a fost greu să accept că, deși nu am făcut nimic greșit, am fost dată la o parte. Deși nu am jignit pe nimeni și

vorbeam politicos cu toată lumea, eram ținta glumelor proaste. Deși îmi doream să am prieteni și să mă joc cu toți ceilalți, am fost marginalizată. Primii ani au fost dureroși, dar și bulversanți. Încă nu pricepeam ce se întâmplă exact și nici de ce. Nu îi înțelegeam pe cei din jurul meu, dar nici pe mine. Nu realizam de ce ei reacționau dur, dar nici nu realizam de ce eu, în ciuda tuturor lucrurilor, aveam nevoie de ei, de oameni, și de aprecierile lor.

Uneori, mergeam cu sora mea la Alina, să ne jucăm. Jocul copilăriei noastre a fost de-a învățătoarea. Nu, nu eu eram învățătoarea, ci ele, pe rând. Măcar cu ele era mai bine decât cu adevărații colegi. Le-am și spus asta.

- Dar nu trebuie să taci. Când zice cineva ceva, spune că cine zice ăla este, mi-a spus sora mea, arătând cu degetul într-un mod amenințător.

Nu avea logică. Ei nu aveau nimic, eu aveam ceva, nu puteam să le răspund așa.

- Sau dă-le câte un pumn în bot, a spus Alina, fluturându-și pumnul în aer.

Nici asta nu puteam face.

- Vrei să-i batem noi?

- Nu, nu.

- Dar ce-ți spun, mai exact? a întrebat Alina.

- Aia cu nasul strâmb e o proastă.

- Niște proști.

O priveam. Era relaxată. Calmă. Dădea impresia că vorbea despre vreme, dar nu, vorbea despre viața mea. Nu mai era amuzantă. Părul ei scurt și postura o făceau să pară un băiețoi.

- Nu, nu, ia stai. Alina, facem schimb, eu sunt învățătoarea, du-te lângă Eva. Iar tu, Eva, ori îi bați, ori îi bat eu. Nu fi fraieră.

- Nu sunt, dar nici nu vreau să mă bat. Ei sunt mulți și eu sunt singură. Nu vreau să te bagi. Nu trebuia să vă spun nimic.

Sora mea m-a privit, încruntându-se. Nu era încântată de ceea ce i-am spus eu.

- De ce? De ce să nu mă bag? Sunt sora ta. Vrei să-i lasă să-și bată joc de tine?

Chiar își băteau joc de mine.

- Dar nu-și bat joc de mine. A spus și mama că ei habar nu au de nimic. Nimeni nu-și bate joc de mine.

Dar chiar își băteau joc de mine, numai că nu era nevoie de alte probleme în plus.

- O să le spun eu. Lasă să le spun eu, am spus eu repede, încercând să par convingătoare.

- Așa să faci. Nu-i mai lăsa să spună lucruri urâte și dacă o vor mai face vreodată, nu-i mai asculta.

Dar nu aveam cum să nu-i ascult. Mă întristam mereu când se luau de mine, dar cred că, dacă brusc nu ar mai fi făcut-o, mi s-ar fi părut ciudat. Îmi era rușine de cum arătam. Mi-aș fi dorit să fiu normală, sau măcar să am curajul să le spun *cine spune, ăla este*, dar nu aveam curaj.

EDITURA BIFROST